

Najveći bik 70. Međunarodnog poljoprivrednog sajma u Novom Sadu bio je Sokol, vlasnika Radovana Vujčića, iz naselja Čovdin, u opštini Petrovac na Mlavi u Braničevskom okrugu.

Sokol je bik Simentalske rase, ima tri godine, imponantnu snagu i veličinu, teži 1.583 kilograma. Njegov vlasnik, osamdesettrogodišnji Radovan Vujčić kaže za njega da je ne samo najteži, već i najbolji i najlepší bik koji se može izmaštati. On je pomtomak osam junica uvezenih iz Austrije (2005), preko Agrarnog fonda tadašnjeg Ministarstva poljoprivrede, „tako da je on čist Simentalac“, kaže Radovan.

Ove godine Radovanu Vujačiću je izmakao zlatni pehar najboljeg za njegovog bika Sokola, jer je imao peh i zakasnio na ocenjivanje, zakasnivši dva sata. Međutim, ipak je ostao na sajmu, da se pokaže i da svet vidi čudo od lepote i dobrote ovog Titana među bikovima.

Najveći bik do sada, na Novosadskom sajmu, težio je 2072. kilograma, i bio punih pet godina star, a Radovan tvrdi da će Sokol, u svojoj četvrtoj godini, ne samo dostići nego i prestići tu težinu.

-Sledeće godine će Sokol, na 80. Međunarodnom poljoprivrednom sajmu u Novom Sadu težiti oko 2.200, možda i 2.300 kilograma, i biće zapamćen kao najveći ikada bik, na ovim prostorima.

Tajnu njegovih gabarita, vlasnik pripisuje prvo čistokrvnosti rase, zatim hrani i nize koju mu pruža.

-Hranio sam ga mojim jarmom, pola od klipa, pola zrna ječma i solju. Svako jutro prvo dam jarmu pa počistim, posle dam silažu, seno, proverim da li je čista voda, uveče isto obilazim, navikao je na mene samo ne zna da priča pa da mi odgovori. Kad se hrani stoka, važno je da to radi jedan čovek, da ne bude jedan dan malo više hrane, drugi dan malo manje, da se isto radi, da se zna ko je gazda. Važna je i veza koja se uspostavi

između gazde i životinje. Sa stokom treba lepo da se postupa, ljubazno, bez toga nema ništa.

Stočarstvom, tačnije odgojom bikova, Radovan se bavi celog svog života. Odrastao u seoskom domaćinstvu, tradiciju danas prenosi na mlađe, ubeđen da bez porodice i zajedništva nema ništa. A danas, po njegovom mišljenju je i lakše baviti se poljoprivredom nego nekada. Danas ima traktora, kvalitetnog đubriva, ima saradnje sa Institutima, pa ako treba neki savet, seljak imam kome da se obrati.

Radovan je oduvek imao bikove, nekada je držao dva bika, danas ih ima 30, a ima prostora za još 20 bikova. Spema im hranu koju dobija sa 10,12 hektara svoje zemlje, koju takođe obrađuje. Ima i kravu, ali samo za potrebe kuće, unuku i unuka. Za uzgoj bikova opredelio se zato što je to manje zahtevno, lakše ih je da hraniti i generalno je, manja obaveza. Međutim, danas mu je teško jer kaže:

-Ja sam ljubitelj ovim čega se bavim, po tradiciji sam poljoprivrednik, pravim i prodajem treću turu bikova, ali njega, mog Sokola, ne mogu da dam. Godinama se bavim stočarstvom i nikada nisam takvog bika, a niti će ga biti. Tako nešto se događa jednom u životu. Nikada nisam bika držao duže vreme, ali ovog bika mi je žao. Prirastao za srce i kada ga prodam biće mi žao. Ali još ne mogu. I ne znam kad ću.

Na pitanje kako se živelo na selu nekada, a kako sad, kaže:

-Uvek se živelo. Živi se i danas dobro, samo treba ulaganje. Ako ne radiš, nemaš ništa. Bile su subvencije pre par godina, 7 hiljada po biku. Ja tada nisam bio registrovan, sada sam se registrovao i čujemo da će biti 5 hiljada, i opet sam zadovoljan. To će pomoći da se i mladi malo privuku poljoprivredi. Mladi neće baš da se bave stočarstvom, oni bi po kaficima, da se zabavljaju – uz osmeh je rekao Radovan Vujačić.

